

אתנחתה קלה

לשלמה גליקשטיין אין סיבה לא להרגיש מצויין. אחרי הזכייה באליפות הארץ בטניס זר הפעם השביעית, עדיין לא נמאס לו, לאלוף הטניס הכמעטניצחי שלנו, להישאר משיכמו ומעלה. זה עתה הוא סיים את האליפות וכבר נרתם לתחרות הטניס הפתוחה המיקצוענית, המתקיימת השבוע במגרשיהטניס של רמת-השרון. רק יסיים את התחרות המיקצוענית וכבר מחכה לו תחרות נוספת בחו"ל. אחר-כך עוד תחרות, ועוד אחת.

בינתיים, בין תחרות אחת ושניה, חולם האשקלוני, בפעם הראשונה בחייו, על אתנחתה קלה. לשבת כאן בבית, בלי מתח של תחרות,

כל עשרת הטניסאים של צמרת טבלת-הטניס העולמית הם בעלי סיגנון כזה. כולם משחקים חזק, אגרסיבי וכולם חזקים גם מבחינה מנטאלית. כל אחד מהם בטוח בתחילת המישחק, שהוא הולך לנצח. עם הרגשה כזו יותר קל לנצח (אפילו להפסיד).

כדורגל

מתי יגיעו שנות השמונים?

יחזקאל שופס (36), "הילד הרע", של אגודת הפועל, זעם וקצף השבוע מחדש. הפעם לא בגלל הכספים המעטים שהורמה מועצת ההימורים (טוטו) לענף הכדורגל, שממנו היא מתקיימת למעשה ושדרכו מוזן רוב רובו של הספורט בארץ. כזכור היה זה שופס, חבר מזכירות הפועל

טניסאי גליקשטיין

עוד תחרות, עוד תחרות ועוד תחרות

ובעיקר בלי נסיעות לחו"ל, זוהי מישאלתו היחידה של האלוף ואותה יוכל להגשים רק לקראת תחילת השנה הבאה.

גליקשטיין התעייף. "לא רוקא עייפות פיסית", הוא ממנה להבהיר, "בעיקר עייפות מנטאלית". ואכן, קצת קשה לא להתעייף מן הקצב הפרוע של התחרויות הנערכות בעולם בין הטניסאים המיקצוענים.

בשנתיים הראשונות של הקאריירה המיקצוענית שלו הצליח גליקשטיין לעשות מה שאף ישראלי לא הצליח לעשות — לעלות מהמקום ה-300 בטבלת-הטניס העולמי הישר למקום ה-25. אך מאז נשאר יציב בין המקומות ה-25 וה-35.

מובן, שהייתי רוצה להמשיך לעלות. אבל יכול מאוד להיות שמה שעוצר אותי לעלות, והוא הצטברות העייפות של יותר מדי מישחקים ותחרויות. אני מאמין שאם אעשה הפסקה, אחזור למיגרש יותר רעב. עם שינויים במישחק שלי, אני מקווה שזה יאפשר לי לעלות מעבר למקום ה-25.

העובדה שביתו בישראל מהווה עבורו קושי נוסף. שחקן אירופאי או אמריקאי קופץ, בכל סידרת מישחקים, לסוף-שבוע הביתה, ואילו גליקשטיין נאלץ להישאר תקופות ארוכות יותר בחו"ל וכדי לא לבזבז זמן, הוא דחק ללוח סדר יומו מישחקים פי שניים יותר מכל טניסאי אחר: ממוצע של שחקן בכל העולם הוא 15 עד 20 מישחקים בשבוע. לוי יצא לפעמים להגיע עד 30 מישחקים לשבוע.

"תמיד אפשר להשתפר". באותם הש" בעות שבהם מתכנן גליקשטיין מנוחת-מולדת, יש לו תוכניות למכיר בנושא שיפור יכולת המישחק והטכניקה. הוא רוצה לשפר סוגים שונים של מכות, כדי לסגל לעצמו צורת מישחק יותר אגרסיבית.

האם תאלי לסגל אגרסיביות? מסתבר שכן, ושהדבר תלוי בכומר הגופני. "תמיד אפשר להשתפר", מסביר גליקשטיין. "ברגע שארגיש יותר חזק, עד כדי כך שאוכל לנוע לאורך כל המישחק במהירות מקסימאלית, זה ייצור יותר אגרסיביות ומהירות במישחק. ברגע שאני יותר איטי, אני לא מצליח להפעיל לחץ מספיק על היריב."

אין נסיעות

פרטיות

הסיפור המטריד בימים אלה את התאחדות הכדורגל הישראלית, עם פתיחת מחזורי הליגה הראשונים, הוא היעדרם הבולט של כל אנשי הנהלת ההתאחדות בשבועות הראשונים. גם יושבי-ראש ההתאחדות, חיים הברפלד, וגם חבריו, סגנו עזריאל מילצ'ץ, ומנהל-ההתאחדות יעקב אראל, היו עסוקים בנסיעות לחו"ל במשך כמה שבועות.

הסיפור המוזר מכולם היה רווקא סיפורו של סגן היושבי-ראש, הרחובותי עזריאל מילצ'ץ. בעיתונות פירסם דובר ההתאחדות, שנסיעתו של מילצ'ץ היתה פרטית לחלוטין. אולם עם שובו לארץ התברר שכרטיסיו של הסגן מומנו על-ידי משרד-התיירות.

לא קשה לפענח את התעלומה. מילצ'ץ מונה לאחרונה על-ידי ירדיו הטוב, שרה-תיירות אברהם שריה, להיות ליועצו של השר לענייני ספורט.

אבל לספורט גם צד כלכלי. זה כבר לא סוד שהספורט של היום מרכיב סביבו כמות עצומה של כסף. מבחינה עיסקית, זה כמו חברה כלכלית רצינית, העוסקת בנושא ציבורי בעל רמת חשיבות דומה לזו של סעד, תרבות וחינוך. אך מה שמתגלה בבטינו ובקריבו של אותו גוף כלכלי, שאנשים לא מיקצועיים, הממונים באופן מיקרי, מנהלים אותו. זאת היתה הסיבה הראשונה לתבוסה שנחלו אגודות הפועל עם תום הליגה בעונה האחרונה.

הם רוצים להצטלם. פוסק שופס: "אנחנו הגדולים ביותר והשולטים בהתאחדות לכדורגל, באגוד הכדורסל והכדוריד ובשאר ענפי ספורט. לעומת זאת, איפה שיש זכיות, אליפויות וגביעים — זה לא הפועל. יש לנו מירב הספורטאים ומספר האגודות ואין לנו מיספר הזכיות. יש פה משהו משובש."

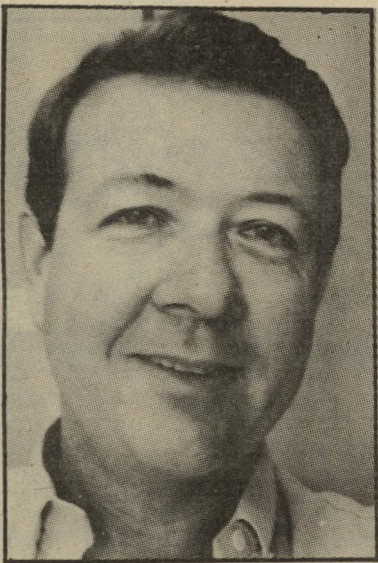
"יכול להיות שהאידיאל הוא ספורט עממי. אז אי-אפשר לשים אותו ביד עם הספורט התחרותי באותו הגל. ואז יש לפרוש מהליגות המיר קצועניות. נעשה ספורט למסדרות ולמיפעלים. לדעת שופס, הכל מתחיל עם אחריותו של מחזיק תיק הפועל בהסתדרות, נחום פסה, אשר הכריז הכרזות תבוסתניות, שלא צריך כדורגל ושהו דבר מיותר. כמה ימים אחר-כך הוא רץ לגמר גביע המרינה בכדורגל, וכשהפועל ניצחה הוא הרגיש שזה הניצחון שלו. וכך קורה עם כל מוכירי המועצות של סניפי הפועל בארץ. שופס סבור כי כולם יודעים מה העמדות והדרישות של מוכירי המועצות לענף הספורט. הם שונאים את הספורט ושונאים את הפועל. בכל פורום הם גם רוצים ראשונים להצטלם, כשיש

הישגים. אבל לעומת זאת, כשיש כישלונות או מחדלים, אין הם רוצים לשאת באחריות. אז העסקנים אשמים, לא הם.

הכל מתחיל מלמעלה. ההסתדרות מד תמשת באותם כלים שהשתמשה בהם לפני 64 שנה. למעשה, היום כל מועצות-הפועלים הן חסרות כל תוכן, סמכות או תפקידים. היום הכל נעשה ברמה ארצית (אין איגוד האחיות של ראשון-לציון, יש איגוד-האחיות של כל האחיות בארץ).

אך דוב בן-מאיר וזכה להערכה מצד שופס: "אולי מוכיר מועצת-הפועלים היחיד שהקריש לספורט של הפועל תל-אביב והביא גם תוצאות יפות. בתקופתו עלתה הפועל-תל-אביב על הגל הנכון והביאה הישגים נאים. כל השאר היו אנשים פוליטיים שבראש מעיינם לא עומד הספורט."

עוד לא קרה בליגה הלאומית, שמתוך 16 קבוצות יהיו ארבע בלבד לאגודת הפועל. בקיצור: האנשים במועצות-הפועלים הם לא האנשים הטובים לספורט המיקצועני. אלה לא אנשים שקיבלו הכשרה מיוחדת לעסוק בזה או שיש להם מוטיבציה גבוהה או עניין לקדם את זה.

"הילד הרע" שופס

לא זכיות, לא אליפויות, לא גביעים

חלקם הגדול של מוכירי מועצות-הפועלים הם עובדי מנגנון וזה חלק מרטיציה של תפקידים שהם עושים, ולא חשוב מה העמדות שלהם ומה היכולת ומה כישוריהם וכישוריותיהם.

ולבסוף: "היום אני רוצה לשנות את הכל. אני כבר הצעתי לנחום פסה, שיפנה את מקומו למישהו אחר. הוא חייב לשאת באחריות, כי זה מתחיל מלמעלה. כשיש מחדל אי-אפשר לבוא לפקיד הקטן בסענות, כאשר יש לו הנחיות מלמעלה. יש להחליפו באדם שמוכן מראש לשאת באחריות ושיש לו ריעה חיובית וברורה על הספורט, ושיחשוב במושגי הספורט של שנות השמונים ולא של שנות הששים."

גיוס

כדת וכדין

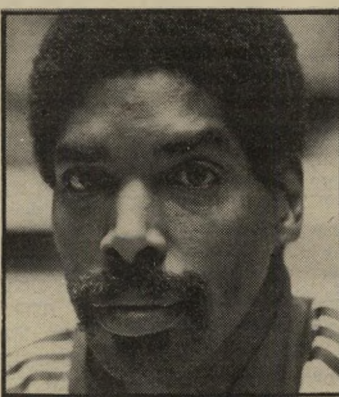
צה"ל החליט לגייס, בעתיד הקרוב, את הכדורסלנים האמריקאים שהתגייסו כדת וכדין בשנים האחרונות. אותם המשיחקים כיום בליגה הישראלית כיהודים לכל רבר. מרוע לא גויסו עד היום הכדורסלנים-הזרים-הגרים, כאולטי פרי, שחקנה השחור של מכבי תל-אביב שהתגייס לפני חמש שנים; ההסבר של דובר צה"ל: לתת למתגייסים די זמן כדי שייקלטו בארץ, בעיקר מבחינה חברתית. אולטי פרי, למשל, כבר נחשב נקלט כמו שצריך ואכן בקרוב יקבל ציגיוס שיקרא לו לשרת שירות ביטחון, כחובת כל יהודי ישראלי כשר וכשיר.

האמת היא, כי גיוס המתגייסים של הכדורסל הישראלי לוט בערפל כבר כמה שנים. מדיניותו של צה"ל, במיקרה זה, אינה ברורה כלל: שחקן לשעבר, כמו ג'מי בוטרייט, ערק מהארץ מייד עם היוודע לו עובדת גיוסו העתידית לצבא. גם סטיב מאלוביק, המגוייר של הפועל רמת-גן, נמלט לפני שנה על נפשו, כשפרצה מלחמת לבנון. מאלוביק חשש שיצטרך

לשלם את חובו לצבא, ורק אחרי שהתברר, חזר ארצה לשחק.

האם גיוסו של אולטי פרי להצ"ל לא יביא למבוכה רבתי וחשש מתקדים בקרב האמריקאים המתגייסים של הכדורסל הישראלי, הנהנים בנתיים מאיזוהו ספק בדבר גיוסם, בכל זאת? האם יש לצבא הסכמים סודיים לגביהם?

על שאלות אלה לא השיב דובר צה"ל.

מתגייס פרי

כשר וכשיר